

Ens cal...

- ▶ Passar d'una religió viscuda passivament a una religió volguda.
- ▶ D'una religió viscuda de manera individualista, en la qual l'home es creu sol davant Déu, a una religió viscuda en comunitat.
- ▶ D'una religió de comentaris (llibres piadosos) a una religió en contacte amb les fonts d'aigua viva, amb les fonts de la paraula de Déu, en relació directa amb la Bíblia i la Litúrgia.
- ▶ D'una religió per procuradoria, que descarrega les nostres responsabilitats en mans d'un altre (la nostra dona, el nostre vicari), a una religió de responsabilitats, la qual, sense menysprear el consell, no s'hi abriga com en un refugi, sinó que afronta el món
- ▶ D'una religió de pura adhesió al pensament cristià (com si el cristianisme fos un sistema filosòfic), a una religió de relacions personals amb Jesucrist.
- ▶ D'una religió de cristiandat temporal, que busca l'aliança amb el poder, inquieta, com un partit polític, d'instal·lació terrenal, a una religió d'Església, de poble de Déu «de totes races i de totes llengües».
- ▶ D'una religió d'evasió a una religió de solidaritat parroquial i diocesana.
- ▶ D'una religió d'especialitats (que creu en aquest o aquell «truco» com a susceptible d'assegurar ell sol la vida cristiana), a una religió que assumeixi tots els valors del cristianisme.
- ▶ D'una religió només moralitzant, que confon la vida cristiana amb les lleis de la beneficència, a una religió del primat de la fe, de l'esperança i de la caritat.

Traduït de

«L'APPEL DE LA VIE NOUVELLE»

cristià i món modern

El diàleg entre el cristià i el món modern ha fracassat (han pogut dir). Això és veritat per un cert nombre de cristians. Però no estic segur que aquests mateixos cristians haguessin establert un diàleg millor amb un món una mica menys «modern», si haguessin viscut en un altre segle. Hi ha hagut, i hi haurà sempre, homes que, o bé per inèrcia o bé per esperit d'oposició, viuen al marge del món que els envolta. Quant a nosaltres, hem de retre homenatge a tots els cristians que, a més de preocupar-se de no rompre el contacte amb el món modern, volen viure en aquest món, i amb aquest món assumir-ne els problemes, les angoixes, per tal de donar a cada instant una resposta cristiana, o almenys per tal d'indicar la direcció d'una solució salvadora. ¿Són una minoria, aquesta classe de cristians? Potser sí. Però això és suficient per a justificar gran esperances.

R. Sugranyes de Franch.

MOTORISTAS - DEPORTISTAS

LLEGA EL OTOÑO

¡Prevénganse!

Chaquetas - Chaquetones - Cazadoras

Todo en piel de la mejor calidad

Trajes de agua - Impermeables

Guantes y manoplas de piel

Gorros lana gran colorido

Parabrisas moto y scooters

Carenados paraviento

Gafas todos modelos

SASTRE

Granollers

La mejor calidad

al mínimo precio

8 - Granollers

notes d'art

El nostre altar del Sagrat Cor. Hi hem pensat, ara, una mica de retruc. Efectivament, a León acaba d'inaugurar-se la capella de «Nuestra Señora del Camino», les escultures de la qual, de gran magnitud, especialment a la façana, són obra de Josep M.ª Subirachs. N'hem vist fotografies i ens hem adonat que es tracta d'una cosa excepcional. No fa gaire, també, poguérem veure un Sant Cristòfol, també de Subirachs, encàrrec d'una companyia de transports. L'ocasió d'ésser-hi present l'escultor ens permeté de tenir informació directa de com, a León, la gent ha reaccionat davant les modernes escultures que omplen l'església. Reacció, per cert, ben natural: una primera impressió de desconcert, després, després de la paulatina assimilació, una acceptació total. La gent del lloc, avui — i no fa pas gaire que l'escultora forta, punyent de Subirachs era present entre ells — són els guies entusiastes d'aquells qui visiten el santuari. Tot això, com dèiem, ens ha fet pensar en el nostre altar del Sagrat Cor. Un projecte — potser no ben bé projecte encara, sinó més aviat unes línies d'esbós — havia estat fet per a la realització d'aquest altar. Subirachs i Antoni Cumella havien de ser-ne els realitzadors. Però la cosa no passà d'aquell intent primer, d'aquell esbós inicial. Només pensem, amb una certa enveja en aquells que, a León, a ple camp, han sabut arrisca-se, trencar motlles, confiar l'església a artistes de debò. Ells tenen, ara, una obra que, entre altres coses, serà una fita de l'art del nostre temps.

Picasso, vuitanta anys. Tot el món — o, gairebé tot el món — celebrà, o es recordà que Picasso havia fet vuitanta anys. Picasso representa massa per a l'art del nostre temps per a deixar passar el fet sense aquesta nota de recordatori.

v.

CARBÓ

Clavé, 36
Telf.: 423
Granollers

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE